

[Grethe Philip.]

gået betydelige forandringer, og der er på lovreserven kun 125 mill. kr. tilbage, hvoraf de 100 mill. kr. allerede er øremærket til boligformål, mens der er fremsat lovforslag, der vil beslagslægge 15 mill. kr. ud af de 25 mill. kr., der er tilbage. Det radikale venstre har tilsluttet sig regeringens forslag om lovreservens størrelse, men vi må jo nok sige, at den er overordentlig beskedent. Vi vil gøre opmærksom på, at denne exceptionelt lave lovreserve stiller meget store krav til regeringen om tilbageholdenhed med lovinitiativer, og det går jo heller ikke, hvis regeringen lader en forligspartner køre frihjul og fremsætte og måske også få vedtaget lovgivning, der sprænger denne lovreserve. Regeringen og dens forligspartnere har efter min mening et fælles ansvar for, at lovreserven slår til, og det kan intet af disse partier smyge sig uden om.

Er det så de rigtige poster, kan man spørge, regeringen har sparet på? Bortset fra et enkelt forslag vedrørende nedskæring af u-landshjælpen har det radikale venstre kunnet tiltræde de foreslåede besparelser. Men set under ét finder vi besparelserne utilstrækkelige og navnlig alt for kortsigtede. Byggestop og ansættelsesstop. Ja, det kan være hensigtsmæssigt på et tidspunkt, hvor der er fuldt blus under konjunkturkedlen, som der er nu, men der er jo ikke meget langtidsperspektiv i det. Det er ikke besparelser, der gentager sig i det næste år. Ja, man kan vel næsten sige snarere tværtimod, idet der sker en ophobning af påtrængende krav om byggeri og personaleansættelser. Helt konkret i dette tilfælde skal det jo nok vise sig, at vi næste år vil stå over for meget øgede krav om helt påtrængende byggeri, der nu har været stoppet i år.

Det radikale venstre har under de tidligere drøftelser omkring det økonomiske forlig taget afstand fra den løsning, forligspartnerne endte med. Vi mener ikke, at der er et rimeligt forhold mellem den prisdæmpning, der vil vise sig at blive resultatet af den omkostningsdæmpende ydelse, og den store belastning på 1,9 mia. kr., den påfører skatteborgerne. Regeringen siger jo, at denne omkostningsdæmpende ydelse skærer toppen af prisstigningerne. Men bliver det, når vi skal være ærlige, mere end hårtoppen,

der klippes af? I så fald kan man jo nok sige, at det er en meget kostbar hårklipping.

Det radikale venstre finder, at den tvungne opsparing er forfejlet, og at den rammer i flæng, hvor den overhovedet rammer. Vi har foreslået, at man foretager den forbrugsstramning, der tilsigtes med den bundne opsparing, gennem større besparelser på statens budget. Vi har ud over de nu vedtagne regeringsspareforslag stillet forslag om besparelser af en størrelsesorden på op imod knap $\frac{1}{2}$ mia. kr.

Flere af disse spareforslag er af langsigtet karakter, det vil sige, at de kommer igen som besparelser og endda ofte med stigende beløb i de kommende år. Jeg tænker bl. a. på, at vi her ved finanslovforslagets tredjebehandling har vovet pelsen og foreslår en ændret dyrtidsregulering af børnetilskudene under hensyn til, at de er skattefrie. Med den inflation, vi nu er inde i, er det et forslag, der indebærer meget store fremtidige besparelser, og jeg regner da også med, at regeringens tidligere velvilje over for dette forslag vil vågne op igen, når vi nu snart skal til at drøfte langtidsparelserne.

Det helt afgørende spørgsmål her i dag bliver: er regeringens besparelser nu tilstrækkelige, når de sammenholdes med de øvrige dele af forliget, altså med ydelsen til arbejdsgiverne og den bundne opsparing?

Venstre startede med meget store spareambitioner. Man kan vel nok sige, at de sprang op som en løve og talte om besparelser på op imod 3 mia. kr., og at de nu er kommet ned som noget i retning af et forpjusket lam med en besparelse på knap $1\frac{1}{2}$ mia. kr. Jeg ved da udmærket godt, at den store besparelse på 3 mia. kr. forudsatte en ændring af dyrtidsreguleringen, men tilbage står alligevel, at reelt blev slutresultatet kun en ekstrabesparelse på 700 mill. kr. ud over det, der allerede lå i det finanslovforslag, der blev fremsat af socialdemokratiet. Jeg har derfor meget vanskeligt ved at forstå det, når venstres ordfører, hr. Christophersen, siger, at den stramning, man nu har fået alt i alt i det, man endte med i forliget, i virkeligheden var af nogenlunde samme omfang som det, man oprindeligt foreslog. Jeg havde i hvert fald opfattet det oprindelige forslag som langt mere radikalt og langt mere indgribende. At organisationerne så